

PREŽÍVAŤ SPOLOČENSTVO

**„Toto je moje prikázanie:
Milujte sa navzájom.“**

(Jn 15,9)

Spoločensť neznamená len byť spolu
(kvôli bezpečiu, pohodliu, filozofovaniu,
rovnakým názorom a záujmom).

**Skutočné spoločenstvo znamená
chcieť rásť v láske a účasti.**

„Komunita sa z toho stane,
až keď tam jeden začne milovať druhého
a všetci sa začnú starať o rast každého jednotlivca zvlášť.“

Milovať každého.

(Aj toho mne nesympatickeho...)

**Navzájom byť spojení.
Žiť poslaním.**

„Na čom záleží, to sú konkrétne osoby

– znamená to milovať ich také, aké sú,
a takým spôsobom, aby rástli podľa Božieho plánu
a stali sa prameňom života.“

**„Skupiny tu nie sú len preto, aby splnili nejakú úlohu.
Dávajú vám množstvo jedinečných príležitostí,
aby ste vyrástli v osobnosť.“**

(J.Adair)

„Každá skupina má tri potreby:
splniť úlohu, budovať skupinu a budovať jednotlivca.
Tieto tri potreby sa musia prekrývať a dopĺňať.“

(J.Adair)

**„Nie si len odberateľ rodinného ducha,
ale aj dodávateľ a tvorca.“**

(A.Dermek)

„Aby bol život krásny,
nie je nevyhnutné mať výnimočné schopnosti
alebo mimoriadne nadanie.

**Šťastie spočíva v pokornom sebadarovaní...
Nasledovať Krista znamená vydať sa na cestu dôvery
a zotrvať na tejto ceste, ktorá môže trvať celý život.**

(brat Roger)

1. etapa života v spoločenstve

„Spoločenstvo mne“

- = **čerpáš** (nové zážitky, duchovno, skúsenosti, vedomosti, postoje...)
- = **objavuješ vlastné JA** (svoje možnosti a limity, svoje povolanie...)

----- medzi 1. a 2. etapou prejde dosť veľa času -----
----- niekto do 2. etapy ani nikdy nedôjde = nedozrie -----

2. etapa života v spoločenstve

„Ja spoločenstvu“

- = postupne prechádzaš **od egoizmu k láske**
- = začínaš **otvárať srdce pre iných v spoločenstve**

Spoločenstvo ako miesto príslušnosti, lásky, prijatia, starostlivosti o druhých a rastu v láske. Láska je pozornosť voči druhému, pomaly prechádza v záväzok akejsi spolupatričnosti - vypočuť druhého, vžiť sa do jeho rozpoloženia, chápať ho, jeho vec sa **ťa musí dotýkať...** spoločenstvo nie je pracovná skupina... spoločenstvo nie je diskusný krúžok...

3. etapa života v spoločenstve

„Spoločenstvo pre službu“

- = prechod **od egoizmu spoločenstva k spoločnej obetujúcej sa láske (pre druhých „vonku“)**
- = **spiritualita neľahostajnosti, spoločné skutky lásky pre tých, čo to najviac potrebujú (svedectvo o Božej láske pre svet)**

**„Nik nemá väčšiu lásku ako ten,
kto položí svoj život za svojich priateľov.“**

(Jn 15,13)

Stať sa spoločenstvom, ktoré je plné života a nadšenia, je riskujúce, otvorené a pohostinné, vedomé si skutočnosti, že všetky problémy sveta sa ho dotýkajú... spoločenstvo nerobí (len) „sociálnu prácu“ – spoločenstvo svedčí o Božej láske svojím prístupom k druhým...

Každá etapa života v spoločenstve je dôležitou súčasťou rastu.

PREČO JE POTREBNÉ BYŤ SÚČASŤOU ŽIVÉHO SPOLOČENSTVA

„Nie je možné žiť v individualizme, každý potrebuje priateľov. Potreba patriť k tej či onej forme spoločenstva je vlastná ľudskej prirodzenosti... **Individualizmus... je vystriedaný strašnou samotou**, od ktorej sa snažíme odvieť pozornosť tým, že pracujeme ešte viac, aby sme zarobili ešte viac peňazí, aby sme boli ešte úspešnejší a mali ešte viac rozptýlenia – to všetko mimo akéhokoľvek poriadku a autentického vzťahu k ostatným. Ale **všetko to rozptýlenie ľudí uzatvára do ešte hlbšej samoty** a oni upadajú do zhubného kruhu utrpenia a pokusov na toto utrpenie zabudnúť... **Ak sme sami, strácame životnú silu...** Individualizmus a materializmus vedú k rivalite, súťaženiu a k zavrhnutiu slabšieho; **komunita smeruje k otvorenosti a prijatiu.**“

„Keď zostaneme sami, môže sa nám stať, že stratíme všetko, čo je v nás ľudské. **To ľudské... je schopnosť milovať, vytvoriť komunitu, odpustiť a oslavovať...** spôsob, ako sa pozeráť na prírodu, na vesmír a na ostatných. Je to schopnosť vidieť v nich znamenie a Božiu prítomnosť. Je to **zaujatie pre pravdu** a spôsob, ako reagovať na klamstvá a ilúzie; spôsob, ako prijímať osoby slabšie, ako pracovať pre mier a ako narábať s mocou bez úsilia o osobnú slávu... **Život v komunite inšpirovaný Ježišom.**“

„Každý má svoju osobnú históriu... **V každej ľudskej bytosti je však pálčivá túžba, zároveň ale i istý strach, túžba po vzťahu a príslušnosti. Láska je to, čo si najviac prajeme, čoho sa ale zároveň aj najviac bojíme. Robí nás totiž zraniteľnými a otvára nás...** vtedy môžeme byť zranení odmietnutím alebo rozchodom. Môžeme mať strach z lásky, lebo **máme strach zo straty svojej slobody a kreativity.** Prajeme si patriť k nejakej skupine, zároveň sa ale obávame, že nás tam stretne istý druh smrti, lebo už možno nebudeme považovaní za jedinečných. **Túžime po láske, bojíme sa ale závislosti a záväzkov, ktoré v sebe nesie. Máme strach, že budeme využití, manipulovaní, udusení, zničení.** V pomere k láske, k vzťahom, k príslušnosti so všetkými ich požiadavkami sme všetci rozpoltení.“

„**Komunita skutočne začína vtedy, keď sa jedni pred druhými neschovávajú...** keď sa nesnažíme dokázať svoju hodnotu – skutočnú, či predpokladanú. Bariéry padli a **spoločne môžeme prežívať skúsenosť spolupatričnosti...** Komunita je hlavne miestom **zdieľania.**“

„Spoločenstvo znamená predovšetkým radosť byť spolu... žiť spolu pre rovnaký ideál, nájsť podporu a vzájomné povzbudenie, vyznávať svoje presvedčenia a pracovať, aby bolo na svete viac pokoja a spravodlivosti.“

„Komunita je miesto, kde sa naplno prejavia limity, obavy a sebecký človek. Ukáže sa jeho chudoba a slabosti, neschopnosť si s niektorými porozumieť, jeho zablokovanie, narušená citovosť alebo sexualita, jeho túžby, ktoré sa zdajú byť nenásytné, jeho frustrácia, závislosť, nenávisť alebo túžba ničiť. Pokiaľ sme boli sami, mohli sme si nahovárať, že milujeme všetkých. Teraz, keď žijeme... s ostatnými, zisťujeme, nakoľko sme neschopní milovať, nakoľko druhých odmietame, nakoľko sme uzavretí do seba... Komunita je miestom, kde sa sila sebeckého ja ukazuje v celej nahote, kde je však zároveň vyzývaná k tomu, aby odumrela, aby sa ľudia stali jedným telom a prameňom života... ‘Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a neodumrie, zostane samo. Ak odumrie, prinesie veľkú úrodu...’ (Jn 12,24)“

„V pravej komunite musí byť každému umožnené zachovať si hlboké tajomstvo svojej bytosti, ktoré nie je povinný nutne vydať ostatným a nemusí sa oň ani deliť. Sú isté Božie dary, utrpenie, pramene inšpirácie, ktoré nemajú byť vydané celej komunite. A každému musí byť umožnené prehĺbovanie jeho osobného vedomia a duchovného života. Presne v tom je slabina i sila komunity...“

Tvoje osobné svedomie z titulu svojej slobody nemusí brať na nikoho ohľad a môže sa úplne voľne prehĺbovať – ale je tu aj riziko – že sa môžeš stať neverným láske, staneš sa sebeckým, nebudeš sa chcieť deliť s druhými o svoje vnútro, budeš spoločenstvu škodiť. **Je to tvoja voľba, či tvoje osobné svedomie rastie v láske a múdrosti a nachádza zmysel v službe a zdieľaní života s druhými, alebo tvoje osobné svedomie rastie v egoistickej sebestačnosti a začne sa uzatvárať pred druhými a škodiť spoločenstvu...**

„Dôležité je rásť v múdrosti života v komunite a nikdy sa nechovávať za kliše a pravidlá. A tento rast vždy znamená pozornejšie načúvať, načúvať Bohu rovnako tak ako osobám.

„Zakorenenie v Bohu, prameni všetkého života a všetkej lásky, dáva veľkú silu osobám i spoločenstvám...“

Keďže každé zdravé spoločenstvo je určené aj pre rast osobného vedomia a slobody, dôjde nutne k okamihom, kedy sa niektorí dostanú do konfliktu so svojou komunitou. A tu nastávajú dve základné situácie: **1) zo strachu z konfliktu a následnej izolácie odmietneš nasledovať hlas osobnej slobody, svojho svedomia, a radšej sa stiahneš a prispôbiš ostatným... 2) Zvolíš si osobný rast, ale dôsledkom toho spoznáš izoláciu a určitú ťažobu úzkosti, lebo sa budeš cítiť odlúčený od skupiny... (toto sa môže diať pri spoločenstvách, ktoré sa stali vlažnými, priemernými a uzavretými do seba). Netreba ale zabúdať, že zdravé osobné svedomie sa vždy prejavuje vo vytrvalom úsilí milovať ľudí okolo seba (všetkých jednotlivo, bez výnimky!) a v snahe nesúdiť a neodsudzovať druhých. Vychádza to samozrejme z hlbokého osobného vzťahu s Bohom. Bez tohto vzťahu skutočná kresťanská láska nie je možná.**

„Kým v druhom budeme vidieť iba dobré stránky, ktoré sú ako moje, rast možný nebude. Náš vzťah bude prešľapovať na mieste a skôr či neskôr zanikne. Skutočný a trvalý vzťah medzi ľuďmi bude len vtedy, keď sa bude zakladať na vzájomnom prijímaní a odpúšťaní slabostí a na nádeji v duchovný pokrok... Spoločenstvo je miestom odpúšťania... Trpezlivosť a odpúšťanie... Trpezlivosť so sebou samým a so zákonmi svojho rastu a trpezlivosť voči iným... Prijímať vlastnosti a slabosti svoje, aj ostatných... je to snaha spoznať pravdu, aby sme nežili v ilúzii, ale mohli rásť, vychádzajúc z toho, čo sme, a nie z toho, čo by sme chceli byť, alebo z toho, čo by druhí chceli, aby sme boli. A keď nám bude jasné, kto sme my a kto sú druhí, so svojimi bohatstvami a slabosťami, a keď si uvedomíme volanie Boha a života, ktorý nám dáva, budeme môcť spoločne niečo vytvoriť. Životná sila musí vyvierať z reality toho, čo sme.“

„Komunita je bezpečným miestom. Konečne nám druhí načúvajú... Sú u dverí nášho zraneného srdca... V každom z nás je hlboká rana lásky, volanie po tom, aby sme boli braní na vedomie, aby sme boli docenení a považovaní za jedinečných a dôležitých... Tak veľmi si prajeme vtelenú a nekonečnú lásku, ktorá by nezrušila našu slobodu a kreativitu... Až keď zistíme, že Boh nás neuveriteľne miluje, môžeme ju začať pozorovať a nakoniec ju i prijať. Nie sme hrozní hriešnici... Skúsenosť s Bohom v modlitbe, skúsenosť, že som milovaný a prijímaný v komunite, nám umožňuje pozvoľna akceptovať samých seba takých, akí sme – i s našimi ranami a všetkými hrôzami, ktoré v nás sú.

Sme zranení, ale sme milovaní... môžeme rásť, stať sa otvorejšími, zúčastnenejšími; máme nejaké poslanie...

Komunita sa stáva miestom oslobodenia a rastu... Rana, ktorú v sebe nesieme všetci a ktorej sa pokúšame ujsť, sa môže stať miestom stretnutia s Bohom, s našimi bratmi a sestrami...

„V srdciach máme neustále konflikt, stále sa v ňom zráža pýcha s pokorou, nenávisť s láskou, odpustenie so zatvrdnutým odmietaním odpustiť, pravda s klamstvom, otvorenosť s uzatvorením sa do seba...
Keď bariéry začínajú padať, začína sa srdce ukazovať v celej svojej kráse a v celom svojom utrpení. Srdce je kvôli hriechu a zraneniu pomstychtivé a plné tieňov, zároveň je ale miestom, kde prebýva Boh... Nesmieme sa tohto zraniteľného srdca báť, aj keď je priťahované sexualitou a je schopné nenávidieť a žiarliť. Nesmieme sa utiekať do moci a poznania, aby sme tam našli vlastnú slávu a nezávislosť. Naopak, musíme tam nechať vojsť Boha, aby ho očistil a osvietil. Ako sa postupne kameň nášho hrobu dvíha a ako vychádza na svetlo naše poslanie, odhaľujeme, že sme milovaní a že je nám odpustené. A tak sa stáva hrob - silou lásky a Ducha - miestom života... Poznávame nový život...”

ZNAKY ZDRAVÉHO SPOLOČENSTVA

„Skupina priateľov sa môže stať komunitou, keď v nej rastie pocit príslušnosti, keď sa otvára jeden druhému a keď sa v nej pozvoľna začína skutočne cítiť zodpovedný jeden za druhého.” Cieľom sú osoby, láska a spojenie s Bohom...

= spoločenstvo ako miesto zdieľania, miesto pre lásku, kde sa jedni vo vzťahu k druhým stávajú zraniteľnými =

= máme spoločný cieľ =

= máme spoločný plán =

= máme jasné očakávania od ľudí v spoločenstve =

= chápeme zmysel nášho stretávania sa/spoločného života =

= rozvíjame zdravé osobné vzťahy a pocit príslušnosti =

= vieme byť spontánni aj dodržiavať dohodnuté pravidlá =

- = podporujeme rozvíjanie osobnej slobody jednotlivcov =
- = spoločne sa zdieľame o svojich ideáloch a hľadaní pravdy =
- = otvorene vyjadrujeme svoje osobné postoje a pocity =
- = učíme sa samostatne, jasne a slobodne rozhodovať =
- = spoločne sa modlíme =
- = máme odvahu vstupovať do vzťahov,
aj keď tak druhí odhalia naše limity, zranenia a strach =
- = máme odvahu zahodiť masky a pretvárinky,
a stať sa zraniteľnými a „obyčajnými“ =
- = druhým dokážeme načúvať s plnou účasťou =
- = dodávame si odvahu a vzájomne sa podporujeme =
- = dokážeme spolupracovať =
- = vieme si odpúšťať a dôverujeme si =
- = sme trpezliví k tým, čo idú dopredu pomalšie =
- = snažíme sa byť pokorní =
- = snažíme sa dávať lásku a pozornosť druhým =
- = dokážeme s vdakou prijímať lásku a pozornosť od druhých =
- = dokážeme prijímať realitu „svetla a tmy“ v našom živote =
- = chceme vydávať jasné svedectvo o láske =
- = hľadáme, ako autentickjšie nasledovať Krista =
- = sme otvorení pre druhých a pre vnuknutia Ducha Svätého =

Výzvou pre vedúceho spoločenstva, ako aj pre všetkých účastníkov, je pomôcť druhému človeku, ktorý je tu pri mne, otvoriť sa láske, uzdraviť sa prijatím seba aj druhých, nadýchnuť sa skutočnej slobody a vykročiť...

VÁŽNE NEBEZPEČENSTVÁ PRE ŽIVOT SPOLOČENSTVA

Život spoločenstva je okrem radosti, zábavy, rozhovorov a pekných vzťahov aj určité balansovanie na hrane dôvery a odpúšťania zlyhaní a slabostí druhých. Skutočné spoločenstvo ale až tak neohrozuje slabosti a nedokonalosť ľudí v ňom, ale najmä neúprimnosť, pretváarka, egoizmus a neprijímanie sa navzájom.

Jednotlivci:

= **hráš sa na iného človeka, ako si** (masky, pretváarka, strach...)

= **neponúkaš nič zo svojho osobného vnútra - ako dar dôvery - druhým** (uzavretosť, strach, egoizmus...)

= **si neustálym kritikom a nespokojencom** (pretože skrývaš svoje vlastné zranenia, strach, nenaplnenie osobných túžob a potrieb)

= **skrývaš sa za vyzývavú sebestačnosť a aktivnosť** (skrývaš svoje zranené srdce za bariéry nezávislosti a aktivity, trpíš samotou, ale nechceš sa otvoriť pomoci, lebo druhí by uvideli tvoje zranené srdce a máš strach dať sa poznať ako zraniteľná osoba - aj keď zraniteľní a aj zranení sme vlastne všetci - len niektorí si to nechceme priznať...)

= **hráš sa na depresívnu, úzkostlivú a druhým podriadenú osobu** (je to tvoja nasadená maska, pretože trpíš pocitom izolácie, viny a podradnosti, a nemáš odvahu nechať v sebe vynoriť svoju skutočnú osobnosť, ktorá je hodná lásky!)

= **si závislý/závislá na „svojich“ priateľstvách a neotváraš sa vzťahu s ostatnými ľuďmi v spoločenstve, a už vôbec nekomunikuješ s tými, ku ktorým pociťuješ antipatiu, alebo im závidíš** (tvoja láska je pohodlná a obmedzená!)

= **hľadáš v spoločenstve len útočisko a svoje vlastné pohodlie, nezáleží ti na druhých** (na každom jednotlivcovi v spoločenstve), **ani ti nezáleží na tvojom osobnom raste** (chceš sa tu len cítiť dobre...)

Celok:

= **spoločenstvo sa uzavrie do seba** (len my)

= **pocit elitárstva** (sme viac ako iní, len my vlastnime pravdu)

= **výmena lásky a odpustenia a otvorenosti** (ľuďom i vnuknutiam Ducha Svätého) **za pravidlá a predpisy** (zo živého radostného a plodného spoločenstva sa stane sterilná, impotentná, mŕtva inštitúcia)

PS: **Ak vedieš spoločenstvo** (si vodca, animátor, predstavený), **tvojím poslaním je** (ako služba autority pre spoločenstvo) **v láske a s láskou viesť ľudí k ich osobnému rastu a k rastu spoločenstva ako celku** (to je dôležitá, krásna, ale veľmi náročná úloha, ktorá vyžaduje veľmi veľa sily, odvahy, pokory a skutočnej lásky, ktorú musíš nutne čerpať z prameňa Božej milosrdnej lásky...) **Ako vodca nie si lepší ako ostatní, len máš iné poslanie a vyžaduje sa od teba viac** (musíš byť ďalej ako ostatní, musíš vydržať viac ako ostatní, musíš dúfať viac ako ostatní... musíš čerpať viac, ako ostatní... musíš milovať viac, ako ostatní... A keby aj všetci zlyhali a ty sám si úplne na dne, je tvojou úlohou ako vodcu z posledných síl vstať a mávnuť na ostatných – „podťe za mnou, začneme odznova a zvládneme to!“)

**Všetci máme pozvanie
autentickým spôsobom oznamovať svetu
radostnú zvesť lásky.**

KONIEC A5-ky ;-)